

VÍLA

ANNA AUTERSKÁ

Anna Auterská

VÍLA

Věnování

Pro Petra K.

1.

„Léky pro Adámka Hořejše.“

„Ano.“

„Dobrý den, já jsem Bursíková. Tady máte léky pro naši Alenku, je tam všechno napsaný.“

„Dobře.“

„Novákovi. Všechno je vevnitř. Máme alergii na syrové brambory.“

A na práci, co? Hlavně, aby děti nemusely škrábat.

„Dobrý den, náš Honza musí dobrat imunoterapii. Tady to máte a musí to být v lednici, zvládnete to?“

„Samozřejmě. Máme tu cestovní ledničku.“

„To je perfektní. Dohlédněte na něj, aby si každý den bral rovníčka. A ať si je čistí.“

„Dobře, píšu si to.“

„Dobrý den, tady jsou léky pro Simonku Karáskovou.“

Olivie nahlédla dovnitř.

A sakra. Další těžký astmatik. To mám teda radost.

Postávala u autobusu s vlajkou ZDRAVOTNÍK a kolem ní proudili rodiče, kteří se rozhodli odložit své ratolesti na tři týdny na

tábor. Snad každý druhý se u ní zastavil s důležitými pokyny nebo balíkem léků.

Ještě chvíli předtím doufala, že budou na táboře zdravé děti, protože jinak by nedostaly doporučení od pediatra, ale skutečnost byla úplně jiná.

Zřejmě potřebujou pobyt na venkově, aby se trochu daly dohromady. Místo tábora budeme mít sanatorium.

Snažila se nasadit co nejveselejší obličej, protože i bez její špatné nálady bylo kolem slzavé údolí. Netrpělivě se otočila na kolegu.

„Honzo, ládujte je dovnitř, ať se konečně odlepíme. To je nekonečný.“

Honza kývnul a začal vyvolávat.

Konečně všichni seděli v autobusech a vedoucí byli odveleni po skupinkách jako doprovod.

Cesta ubíhala, děti byly konečně veselé, a dokonce ani nikdo nezvracel.

Olivie byla už teď unavená. Měla za sebou šest nočních dvanáctek a ta poslední skončila teprve před třemi hodinami. Měla co dělat, aby neusnula. Vzala si do ruky seznam dětí a počítala.

134 malejch chudáků. A zatím to vypadá, že na ně budu sama. To jsem mohla rovnou zůstat v práci. Tam mám svoje dva pacienty a dost.

Nenápadně si prohlížela hlavního vedoucího. Obloustlý, nesympatický, od pohledu nepříliš inteligentní.

A navíc nedovede lhát.

Místo, aby jí řekl, že se na to prostě vykašlal, se jí snažil namluvit, že sháněl ještě další dva zdravotníky a... A že snad ještě někdo přijede.

Nepřijede vůbec nikdo, je mi to naprosto jasný.

Kolem byla družná zábava, ale ona na ni neměla energii. Vedoucí se mezi sebou bavili, jako by se znali odjakživa, a v tom se jim stejně rovnat nemohla. Poprvé zalitovala, že vynechala červnový sraz, kde se všichni ostatní seznámili.

Na víkendový akce si může dovolit jezdit leda ten, kdo nemusí hákovat.

Chvíli se jí snažili vtáhnout do hovoru, ale pak to vzdali. Olivie usnula.

Když přijeli na místo, už přes okno autobusu bylo vidět, že vzduch je naplněn komáry. Olivie nemohla uvěřit vlastním očím.

Budu potřebovat neskutečnou nálož antihistaminik. Repelent. Plamenomet.

Autobus otevřel dveře a vpustil dovnitř tu záplavu hmyzu. Děti začaly ječet. A nepřestávaly.

Do konce tábora se tutově picnu.

Areál byl docela hezký. Mýtina uprostřed borových lesů, místy vyšlapaná na písek, dřevěné chatky a jídelna, různá hřiště.

Podmínky ale rozhodně ideální nebyly. Rozvodněná Nežárka se valila hned za zadní řadou chatek a komárům se deštivý červenec vyloženě líbil. Ke spokojenosti jim nechybělo vůbec nic. A záhy se ukázalo, že neexistuje repelent, který by je odradil. Děti je nedokázaly vypudit z chatek, byly poštipané a našťvané, z kuchyně se ozýval vzteklý řev a jediné klidné místo byla marodka.

Právě tady byly jediné celistvé sítě v oknech. Umístění malé dřevěné budovy na samém okraji tábora a pod vzrostlými borovicemi navíc zajišťovalo klid a chládek.

Aspoň tenhle barák za něco stojí. A je celej můj. Cha.

Už během vybalování věcí začalo prosakovat na povrch, že všechno není tak docela v pořádku.

Nejen že se polovina vedoucích sháněla až den před odjezdem, ale pro děti nebylo připravené nic. Vůbec nic. Celotáborová hra měla jen jméno, program rozepsaný na oddíly prostě nebyl, nikdo nevěděl, co má dělat a hlavnímu vedoucímu bylo všechno jedno. Zavřel se do svojí chatky, a kdykoli k němu někdo přišel, předstíral, že telefonuje.

Zřejmě mu stačí, že za to zkasíruje prachy, proč taky ještě něco dělat, že?

Vedoucí zuřili, děti zlobily a Olivii to bylo leda k smíchu. S cestovkou, která tábor pořádala, předem vyjednala vybavení lékárny pro marodku a všechno sedělo. Léků bylo dost a materiálu

taky. Všechno si přeskládala do zamykací skříňky v ordinaci, uspořádala dokumentaci dětí a do zvláštních poliček zařadila jejich léky.

Pak se natáhla na lehátko.

Konečně chvíle klidu.

Všeobecný chaos měl jeden příjemný následek: Nikdo neměl čas si jí všimnout.

2.

Otevřeným oknem pronikalo dovnitř odpolední slunce a zvláštní směs zvuků. Dětský křik a kroky, hučení řeky, zpěv ptáků, bzucení hmyzu.

Privřela oči a zdálo se, že znovu usne. Vtom někdo vtrhnul dovnitř. Byly to zvědavé děti, které se chtěly podívat, kde je marodka. Chvíli se hihňaly, pozdravily a zase zmizely. Olivie se usmála. Protřela si oči a vstala.

Pak se dovnitř začali trousit pánové. Olivii se zdálo, že si ji chodí prohlédnout, protože vlastně nikdo z nich nic nechtěl. Když přišel asi pátý, už se nemohla udržet a smála se. O to trapnější celé to extempore bylo.

Jako poslední přišel hlavní vedoucí a přinesl jí k podepsání smlouvu a náplň práce.

Táborový hygienik. To zní výborně. Asi budu pucovat hajzly.

Bohužel nebyla daleko od pravdy. **Každý den zkontrolovat všechny WC v táboře a v případě závad zjednat nápravu.** To znamenalo v podstatě vyřešit to na místě sama.

Když odešel, měla chuť tlouct hlavou do stolu.

Večer už se provoz marodky rozjel naplno a nával žadatelů o pomoc neustával.

Byla to úmorná práce. Olivie ji sice dělala ráda, ale už během prvních dvou dnů pochopila, že to nebude jen výzva.

To bude boj o přežití.

Děti za ní chodily nepřetržitě, ve dne i v noci. Nebylo možné najít klidnou chvíli. Ve dne se sekaly sekyrami a řezaly noži, zarážely si obrovské třísky do nohou, byly plné klíštat a modřin, oděrek měly tolik, že tomu bylo těžko uvěřit.

Večer chodily s horečkou, v noci se zánětem středního ucha, po ránu s bolestí v krku a zvracely nezávisle na denní i noční době.

Pražská kopytka zakoušejí skutečný život. A já taky.

Knihy se plnily záznamy, lékárna se pomalu vyprazdňovala a skoro každý den se jezdilo do města na rentgen. Olivie každý večer padla vyčerpáním a vůbec nechápala, jak se mohou všichni vedoucí a praktikanti večer co večer scházet ke společnému popíjení.

Každé dopoledne měla za úkol bodovat úklid v chatkách. V praxi to znamenalo padesátkrát otevřít dveře, nejméně dvacetkrát omdlít, vyplnit tabulku a přepsat na velkou tabuli vedle dveří marodky.

Zajímavý je, že ten absolutně nejhorší binec mají v chatkách bárbínky.

Jednou si po zhodnocení všech chatek vylezla na pingpongový stůl a seděla na sluníčku. Byla to vzácná chvílka. Vtom za ní přišly dvě větší holky, mohlo jím být kolem patnácti.

„Holky, co tady děláte?“

„No, my jsme teprve vstaly.“

„Jak to, vstaly? Něco se děje?“

„Ne, my vstáváme každě den kolem desátý.“

„Jak to?“

„No, Ondra, náš vedoucí, taky chce vstávat pozdějc.“

„To nechodíte na snídani?“

Holky na ni hodily opovržlivý obličej.

„Co se snídani? Stejně držíme dietu.“

Pětatřicet kilo i se železnou postelí a hlavní je dieta. To jsme to dopracovali.

„Aha. Tak dobrý, no.“ Raději slezla ze stolu a šla na marodku.

Nemusím vědět všechno.

Holky přišly za ní.

„Co je? Potřebujete něco?“

„Ani ne, jen jsme si chtěly popovídat.“

„Vy nemáte žádněj program?“

„Zatím ne, Ondra ještě spí.“

To věřím. V noci chlastali až do tří.

„A nechcete jít s nějakým jiným oddílem k vodě?“

„To bychom musely píchnout na Ondru, že spí. A to by se mu nelíbilo.“

„A je to tak důležitý, co se líbí Ondrovi? Vaši zaplatili haldu peněz za to, abyste jely na fajn tábor. A vy se tu potulujete po lese. Ten, kdo se má o vás starat, chrápe. Je to normální?“

„Můžeme být tady?“

„No můžete.“

Holky u ní zůstaly celé dopoledne, nikdo se po nich nesháněl. Od té doby se staly stálou součástí Oliviina programu. A jí přibyla další práce: starat se o děti, jejichž vedoucí vyspávají opici.

3.

Livi, jak dlouho tu potřebuješ zůstat?

Ahoj, jestli se něco děje, tak mi akorát hod' moje věci k našim. Já budu ještě dva týdny na táboře a pak klidně můžu zůstat u nich. Nebo si něco najdu, to je jedno. Neřeš to.

Můžu jim to teda odvézt?

Jasně. A prozradíš mi, co se děje?

Asi jsem se zamilovala. :)

Paní se zamilovala a hned si ho musí nakvartýrovat domů. To zase bude cesta do průseru.

Tak si to užívej. :)

Vytočila číslo domů. Dlouho to nikdo nebral.

„Lauer.“

„Ahoj, Šimone. Co je, že to tak dlouho neberete?“

„Jé, ségra, nazdar! No hádej, proč? Tady zase lítaj talíře! Pak má někdo slyšet telefon.“

„Naši se do toho zase pustili, jo?“

„Jo. A tentokrát je to hodně hustý. Táta rozflákal, na co přišel. Máma včera spala u hostů. A dneska se nevaří, zato se tu nadává jako za socíku.“

„Ty vole, to ne. Kdy je to konečně přejde? Ať se už jednou rozvedou.“

„Já jim to taky říkám. Oni to na sebe ječí furt. Ale pak se stejně nerozvedou.“

„Hele, původně jsem ti volala, že bych se potřebovala na pár dní ubytovat, ale jak tě tak poslouchám...“

„Kašli na to, já se taky stěhuju pryč. Tohle fakt nemá budoucnost.“

„Šímo, neblbni. Ty se nemůžeš odstěhovat. Barák jako hrad, vždyť ho vlastně stavěli pro tebe.“

„A pro tebe ne?“

„To možná taky, ale ty jsi pokračovatel rodu, já jsem jen takovej nepovedenej výhonek.“

„Nekecej blbosti.“

„No dobře, výhonek mlčí. Ale počítej s tím, že jestli se odstěhuješ, máma se zhroutí.“

„Možná je to konečně donutí, aby se sebou něco dělali. Víš, jak dlouho nám slibujou, že zajdou do poradny?“

„Nevím. To snad říkali vždycky, ne?“

„No právě! Takhle se rvou, co pamatuju. A dodneška ani nikde nebyli.“

„Otázkou je, jestli by to vůbec k něčemu bylo. Vždyť už se úplně nenávidí.“

„Jo, nenávidí. Před měsícem na sebe tak vrískali, že máma přišla o hlas, a ještě tu samou noc pořádali takový orgie, že málem spadl barák.“

„Neříkej mi to.“

„Já jen, aby sis nedělala iluze.“

„To je brutus...“

„Takže nevím, jestli tady chceš bydlet ty, ale já ne.“

„Ty bláho... Myslíš, že je požitek vracet se k rodičům, když ti je pětadvacet a ze všeho nejvíc už chceš mít vlastní život?“

„Dovol, abych ti připomněl, že jsem starší než ty.“

„No promiň. Jenže ty jsi celou dobu doma a v tomhle mě asi nemůžeš pochopit.“

„Já tě nechápu ve víc věcech.“

„To si dovedu představit. Ušetři mě detailů, prosím tě.“

„Stejně vím všechno. A ty víš, že to vím.“

„Konec tohoto tématu. A kam že se to stěhuješ? Snad někoho nemáš?“

„Na to peč. Zatím k sousedům.“

„Fakt jo? Ke kterejm?“

„K Frantovi. Je sám v baráku.“

„Aha. Nepotřebujete tam sílu na úklid a vaření?“

„No že se ptáš.“

„Hehe, to by byla docela sranda. Až se vrátím, můžeme o tom dát řeč, jo?“

„Jo.“

„Pozdravuj gladiátory.“

„Jo.“

Když ukončila hovor a vyšla před marodku, málem dostala infarkt.

Před ní stál Petr a upřeně se na ni díval.

Dívala se na něj taky a přemýšlela, jestli to není halucinace. Stál a nic neříkal, jen se na ni díval.

Šla k němu blíž. „Co tady děláš?“

Petr se ani nehnul. „Vaši mi řekli, že tu jsi.“

Olivie se zastavila a znejistěla. „Co chceš?“

„Hádej.“

Vůbec se nehýbal a s bezvýrazným obličejem s ní mluvil ze vzdálenosti asi pěti kroků.

Co po mně může chtít? Je v pořádku?

„Nevím. Sbalila jsem ti něco?“

„Ne.“

„Tak co?“

„Ota nás zve do New Yorku.“

„Co to má bejt?“

„Výlet. Jako za starejch časů.“

„To už nejde.“

„Tak jen ty a já.“

„Blbost.“

„Otovi taky chybíš.“

„Za koho tu vyjednáváš? Za sebe nebo za něj?“

„Možná to přehodnotil.“

„Ty to přehodnoť.“

Obešla ho a šla bodovat úklid. Když se vrátila k marodce, byl pryč. Váhala, jestli se jí to celé jen nezdálo.

Celý den o tom musela přemýšlet. Večer se rozhodla poprvé přijít mezi vedoucí.

4.

Když vstoupila do chatky, kde se pořádaly „porady“, prakticky nikdo si jí nevšímal. Přijel totiž na návštěvu někdo zvenčí, bývalý vedoucí. Všichni se točili jen kolem něj, nikdo jí ho nepředstavil, nikdo se s ní nebavil. Chvilí postávala a pak zase odešla.

Ale co. Když přijede někdo, kdo má tak krásně teplé sykavky, růžové tričko a růžové konversky, není třeba se vzrušovat. Vzruší se někdo z přítomných pánů.

Na marodce čekala maličká Vietnamka, která byla poprvé na táboře a bylo jí smutno.

„Helenko, ty nemůžeš spát?“

Helenka Nguyenová nemohla pro pláč ani mluvit. Olivie ji vzala dovnitř, usadila ji na židli a nepozorovaně vytáhla z lékárny ovocnou čocku.

„To je prášek proti stejskání. Až ho vycučáš, tak si vzpomeneš, že tě maminka miluje a moc se na tebe těší.“

Pak si Helenku posadila na klín a malovala jí vtipné obrázky. Hubené a tlusté rybičky, rybičky s bláznivými účesy, rybičky s brýlemi a vtaženými ústy.

„To je rybička babička.“

Helenka se smála, až se zajíkala. Pak seskočila a šla spokojeně spát.

Olivie si sedla na lehátko a usmála se. Konečně ji něco vytáhlo z blbé nálady.

Dneska tě tu hledalo takovejch lidí, že by sis na to měla pořídit sekretářku.

Kdo?

Ani se neptej.

Eva mi přivezla věci?

To taky.

A co ještě?

Byl tu Petr. Prej se s ním máš odstěhovat do Ameriky. Má tam pro tebe i práci.

Proč jste ho nevyhodili?

Máma mu uvařila kávu a táta ho slušně poslal do prdele.

Do prdele ne, sem jste ho poslali. Děkuju mockrát.

Není v Americe... Ten tamten?

Je.

Víš, co ti řeknu?

Nevíš. Nech si to.

*Proč se se mnou o tom nechceš bavit? Třeba bych se konečně něco přiučil.“

„Trhni si, brácho...“

Už bylo po jedenácté. Olivie měla hotové bodování a chvíli odpočívala, když se otevřely dveře.

„Ahoj, Olivko.“

„Ahoj. Co ty tady? Ondra zase chrápe?“

„Jo, dneska se to nějak protáhlo.“

„Co je nového?“

„Přišel mi dopis od přítele.“

„Vy nesmíte mít telefon, vid’?“

„No, nesmíme. Ale mně to ani moc nevadí. Vlastně je to pěkný, dostat dopis.“

„A co ti píše?“

„Že mě má rád a těší se, až se vrátím.“

„To je hezký. Kolik mu je?“

„Dvacet sedm.“

Olivie si nebyla jistá, že dobře rozumí.

„Cože? On je skoro dvakrát starší než ty?“

„Dvakrát ne, mně je patnáct.“

„Prosím tě, kde jsi k němu přišla?“

„On byl náš tělocvikář.“

„To byl nějaký holčičí závod, která ho sbalí?“

„Vůbec ne. On si všiml vždycky jenom mě.“

To jste si možná myslely všechny.

„A máš ho ráda?“